

правеше слабъ и страхливъ, можеше и мозака ми да размѣти и да са побърка ума ми.

— Г. Недѣлко право казва, г. Божинъ поемва думата, че сетнинитѣ отъ голѣмо оплашване могѣтъ да бѣдѣтъ много лошавы. Азъ научихъ една случка, която показва отъ оплашване каквы ёще голѣмы злины излѣзватъ. Ще ви я прикажѣ, мои малкы дѣца, и вѣрвамъ, че този примѣръ ще ви збире ума въ главата да не са плашите едно друго и най-вѣче въ тъмнината, което вый толкоз обичате.

„Малкыя Славе Първановъ бѣше дѣте умовито, даровито и много работно. То толкоз бѣше са предало на книгата, щото сичкытѣ му учители бѣхъ го обикнали. То бѣше изискало воля отъ одного учителя, който близо до тѣхната къща живѣеше, да ходи у тѣхъ да го попитва за нѣкои и други работы, които неможеше да доразбере самичкѣ въ урока си. Малкыя книжовникъ ходялъ при учителя си сѣка надвѣчерь, и по нѣкога оставалъ утѣхъ до мрѣкнало.

Братъ му Рале и той бѣше твърдѣ добро момче, но повѣчко обичаше играта, неучеше както брата си вѣчерь до тъма. Слободното си време употрѣбваше да измысля за забавка дѣволцины и смѣшны работы. Съглѣдалъ бѣше, че братъ му Славе са връщаше въ къ-